

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 9. Quid de decretis, alijsque actibus voluntatis Dei ex parte obiecti
disiunctiuis .

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

QVAESTIO IX.

Quid de decretis, aliisque actibus voluntatis Dei ex parte obiecti disiunctiuis.

126 **H**Abere Deum scientiam de veritatibus obiectiuis vagis, seu disiunctiuis, æque, ac de conditionatis, atque de cæteris omnibus cognoscibilibus, indubitatum prorsus est apud omnes Theologos. Quia nulla cognoscibilis veritas ignorari potest à Deo, ut conitat. Qualis verò sit scientia, quam Deus de vagis, seu disiunctiuis veritatibus habet, ex ijs, quæ diximus supra, disput. 28. quæst. 9. num. 466. quisque potest colligere. Vtrum autem habeat Deus, aut habere possit decreta, aut alios actus voluntatis in obiecta disiunctiua tendentes controuersæ subiectum est.

127 Nam Petr. Hurt. disput. 13. de Incarnat. sect. 8. negat, in Deo dari posse decreta ex parte obiecti disiunctiua. Affirmant tamen Ripald. tom. 1. de Ente supernatur. disput. 86. sect. 5. a num. 34. Ariag. 1. par. disput. 35. sect. 7. Aldret. disput. 26. de Incarnat. sect. 2. & alij Recentiores communiter. Quos refert & sequitur Ribaden. disput. 22. de Volunt. cap. 2. a num. 17. An verò decreta Dei ex parte obiecti disiunctiua à conditionatis ex parte obiecti differant ex modo tendendi, vel secus, etiam in dubium vertitur. Differre censent Aldret. dicta disput. 26. sect. 3. a num. 7. & Ribaden. disput. 22. citatâ cap. 5. a num. 43. contra doctos Recentiores tenentes oppositum. Pro quibus viderit stare Ripald. loco citato.

Propositio I.

128 **D**ecreta ex parte obiecti disiunctiua æquialenter bene possunt in Deo dari. Secus verò disiunctiua formaliter.

Vt hæc propositio, cuiusque veritas, plenè, & plenè capiantur, omnino est recognoscenda doctrina, quam latè dedimus in Pharo Scient. disput. 10. quæst. 2. & 5. de statu rerum vago, seu disiunctiuo. Ex ibi enim fusè expositis facillimè & propositio explicanda, & veritas eius monstranda venit. Statuimus ibi, quam impossibile est, ut ex duabus rebus alterutra existat vagè, seu disiunctiue, & neutra existat determinatè; tam impossibile esse, ut ex duabus rebus alterutra terminet per se aliquem actum, vel respectum vagè, seu disiunctiue, & neutra terminet illum determinatè. Statuimus item, duas veritates conditionatas, determinatasque de A, e. g. si non sit B, & de B, si non sit A, vni disiunctiua æquialere de A, vel B sub disiunctione; atque ita, quoties actus, vel respectus per se tendit conditionatè, determinatèque in A sub conditione, quòd non sit B, & simul in B sub conditione, quòd non sit A, per æquialentiam censeri, tendere illum in A, vel B sub disiunctione. Dicimus ergo, Deum bene posse habere decretum, quo conditionatè, determinatè,

que velit, ut existat A, si non extiterit B, & simul, ut existat B, si non extiterit A. Non verò posse habere decretum, quo velit disiunctiue, ut vel existat A, vel existat B. Quòd ipsum est, dari in Deo posse decreta ex parte obiecti disiunctiua æquialenter; secus disiunctiua formaliter; vti fert propositio. Quo sufficienter ad propositum manet ea explicata.

Prior autem eius pars probatur. Primò; quia huiusmodi decreta æquialenter disiunctiua, nullam præ se ferunt imperfectionem repugnantem Deo. Ergo non sunt impossibilia Deo; sicuti nec cæteri actus immunes ab eiusmodi imperfectione. Secundò; quia decreta conditionata possibilis sunt Deo, ut quæst. præceden. coniecimus. Ergo & æquialenter disiunctiua: que re ipsa, & formaliter decreta quædam conditionata sunt: dumtaxatque differunt à cæteris ratione materiæ. Tertiò. Ideo potissimum cum communi censuimus, esse Deo possibilis decreta conditionata: quia actus scientiæ conditionatæ, quibus ea similia sunt in modo tendendi, nequaquam Deo negari possunt. Sed neque actus scientiæ æquialenter disiunctiua negari Deo possunt iuxta doctrinam certam præmissam num. 126. Ergo pariter decreta æquialenter disiunctiua illis similia in modo tendendi Deo censenda sunt possibilis. Quartò. Deus potest prædeterminare voluntatem creatam ad vnum, vel alterum ex duobus actibus eius per prædeterminationem æquialenter disiunctiua, ut conitat ex latè dictis supra disput. 30. quæst. 11. Ergo & circa tales actus potest habere decretum pariter disiunctiuum. Quintò. Deus citra dubium de facto vult, ut executioni mandetur id, quod præcipit nobis, qua ratione nobis præceptum, nobisque obligatorium est. Sed præcepta Dei æquialenter sunt disiunctiua: quia non obligant ad vnum actum determinatum; sed ad aliquem vagè eius videntis; ad quam vnumquodque eorum spectat. Ergo de facto habet Deus volitiones æquialenter disiunctiuas. Habere igitur bene potest decreta similia. Quòd si Deo talia decreta possibilis sunt: de facto illa Deus habebit, prout sibi honestissimum fuerit, iuxta sæpe in similia dicta.

Posterior autem propositionis pars clarè ex doctrina indicatâ sequitur. Nam, cum actus tum intellectus, tum voluntatis Dei ad sua obiecta terminentur, sicuti ea sunt in se re ipsa, ut est notum; hoc ipso, quòd nullum obiectum in se re ipsa est vagum, seu disiunctiuum formaliter; manifestè consequitur, nullum actum aut intellectus, aut voluntatis posse Deum habere, qui sit ex parte obiecti vagus, seu disiunctiuus formaliter. Aliter euenit in nobis pro statu presentis, quorum actus obiecta sua in taliis indubitatis, atque aded aliter, quam in se sunt, respiciunt; quo fit, ut habere possimus, sapientissimos, seu disiunctiuos formaliter prout latè in loco citato Phari explicatum est. Ex quibus apparet, quomodò actus, quos Deus habet ex parte obiecti disiunctiuos, conditionati sint reuocati ab actibusque proinde conditionatis in modo tendendi non differant. Per quæ ambe difficultates num. 127. propositæ resolute manent.

Opponitur tamen ab Adversarijs contra resolutionem secundæ primò. Deus potest velle, ut Petrus habeat valetudinem, vel illa carcat. Sed talis actus nugatorius esset, si haberet modum

dum tendendi æquivalenter tantum disiunctiū, formaliterque conditionatum, quem explicuimus. Ergo alium proprium modum tendendi habet disiunctiū formaliter. Maior supponitur vt certa. Minor autem probatur. Nam, cum Petrum habere valetudinem, si illa non caret, & carere valetudine, si illam non habet, idem sit, ac, Petrum habere valetudinem, si habet, & carere illa, si caret; dictus Dei actus esset huiusmodi, *Volo, vt Petrus habeat valetudinem, si habet, & illa careat, si caret*; atque adeo nugatorius. Respondeo, Deum in valetudinem Petri, vel eius carentiam, per actum desiderij ferri non posse, quia tale disiunctum obiectum necessarium est: & Deus nequit desiderare id, quod aliās est necessarium, vt supra statui quæst. 5. propos. 5. Complacere autem Deum aliter, quam per desiderium, de eo, quod Petrus valetudinem habeat, si habet, & non habeat, si non habet, nihil est quod veret: quia talis conditionata complacencia nec est nugatoria, nec vllam aliam imperfectionem dicit repugnantem Deo.

132 Secundo opponitur. Modus tendendi disiunctiū; volo A, vel B, non attingit bis A, & bis B, sed semel quodlibet, vt experientia probat. Sed modus tendendi conditionatus; volo A, si non detur B, & B, si non detur A; bis attingit A, & bis B, vt constat. Ergo sunt modi inter se diuersi. Respondeo, concedendo totum in nobis pro statu presenti, vbi solum experientia habet locum; negando verò maiorem, atque adeo & consequens in Deo. Quæ responsio constat ex dictis.

Propositio 2.

133 Intra quoduis genus ceterorum actuum voluntatis Deo possibilium tam prosecutionis, quam fugæ actus ex parte obiecti disiunctiui æquivalenter dari possunt. Secus disiunctiui formaliter.

Posterior pars propositionis ex dictis circa præcedentem est nota. Prior autem ostenditur. Quia, vt supra quæst. 8. propos. 8. monstratum est, intra quoduis genus actuum voluntatis Deo possibilium actus ex parte obiecti conditionati dari possunt. Et actus ex parte obiecti disiunctiui æquivalenter reuera, & formaliter sunt conditionati, vti explicuimus. De facto autem dabantur in Deo huiusmodi actus, prout ipsi fuerit honestissimum, vt sæpe est in simili repositum.

QVAESTIO X.

Quousque sit possibile, aut etiam de facto detur in Deo imperium voluntatis reflexum.

134 Imperium voluntatis reflexum dicitur affectus ille, qui per modum desiderij tendit in alium actum eiusdem voluntatis, ad eumque eliciendum mouet, inducitve voluntatem ipsam. Vnde tot

modis, quot desiderium diuidi potest, nempe in imperium efficax, & inefficax; in conditionatum, & absolutum; in determinatum, & vagum, seu disiunctiū, &c. De quibus differentijs actum est supra quæst. 1. Nunc de absoluto, & efficaci est nobis agendum potissimum; tamen de alijs non nihil tangemus ad extremum. Esse autem illud possibile in voluntate creata supra disput. 30. quæst. 12. ostendimus cum sententia communi contra Vazq. singulariter opinantem, voluntatem titulo potentie liberæ immediatè sibi ipsi imperare non posse. De quo ibi plura, quæ ad rem videnda, & in presenti supponenda. Posito autem, quod tale imperium in voluntate creata possibile sit; in voluntate quoque diuinâ possibile esse; plerique Theologi recentiores potius supponunt, quam examinant. Imo nonnulli videntur supponere, nullum actum de suo liberum voluntatis diuinæ possibilem esse, qui per reflexum alium imperari non possit. Quo progressionem infinitam imperiorum reflexorum possibilem videntur admittere, tacitè saltem.

Propositio. 1.

Deus per imperium reflexum absolutum, & efficax aliquos actus suæ voluntatis imperare valet.

Quoniam huiusmodi imperium & vtile, & honestum, & immune ab omni imperfectione esse potest. Ergo non est, cur repugnet Deo. Potest enim vtile esse, imò & necessarium ad ordinandum actum imperatum in finem, siue in motuum, in quod non ordinatur ille naturâ suâ, quæ ordinatio sapissimè erit honesta. Vt, si Deus reflexè velit e. g. amare homines amore strictæ, & puræ amicitie eo fine, vt ab eis obtineat laudem, aut gratiarum actionem. Similiter, si velit reflexè odisse peccatum, & gaudere de honestate virtutis, vt videant homines, quibus affectibus prosequatur ipse malitiam, & honestatem morum. Et vniuersim, si velit actum quemuis vnius virtutis internum, ad finem, siue motuum alterius virtutis ordinare, ad quod ille naturâ suâ ordinatus non est. Huiusmodi quippe ordinationes, per se patet, honestas esse: neque vllam imperfectionem præ se ferre. Esse autem ad eas imperium reflexum non solum vtile, sed necessarium, inde constat; quia ordinare actum ad finem, siue motuum, ad quem ipse nec proximè, nec remotè refertur suâ naturâ, solius imperij reflexi est. Quandoquidem, præter imperium reflexum, nullus est actus potens mouere voluntatem, qualiter ad ordinationem requiritur, ad actum non relatam intrinsecè vel proximè, vel remotè ad motuum mouentis, iuxta doctrinam, quam dabimus agentes de fine in Tractatu de Pruid. Vbi electiones, quas materiales appellant, rejiciemus.

Propositio 2.

Progressio infinita imperiorum efficacium, quorum primum per secundum, secundum per tertium, & ita deinceps imperentur, aut imperari possunt, diuinæ voluntati repugnat.

V v v Ita-